

Laura's tweestrijd

1

Wat doet het goed om als familie samen te zijn.

Innig tevreden kijkt Laura om zich heen. Zoals gewoonlijk is haar moeder druk in de weer, ook al behoeft zij dit keer de rol van gastvrouw niet op zich te nemen. Haar klaterende lach klinkt boven het geroezemoes van stemmen uit. Mensen als Joy de Waal zijn al vanaf hun geboorte nadrukkelijk aanwezig.

Glimlachend om die gedachte volgt Laura haar moeder met de ogen. Jammer dat haar vader niet een beetje van mama's flair heeft meegekregen.

Ook hij is het middelpunt van een groepje. Toch onderscheidt hij zich van de anderen en wel vanwege de aanwezigheid van zijn invalidenwagen.

Ondanks alles wat hij heeft meegemaakt en nog dagelijks ondergaat, is hij een markante persoonlijkheid gebleven. Iemand die gewend is leiding te geven. De lakens uit te delen.

Zoals vaker tijdens dit soort bijeenkomsten voelt Laura dat ze een buitenstaander is, ook al is haar achternaam De Waal. Het is een gevoelskwestie en het zal dat iedereen ontgaan.

Haar interesses liggen nu eenmaal op een

ander vlak dan het materiele, dat de familie zo kenmerkt. Altijd die gesprekken over geld, beleggen, andere wijzen van inkomsten. Succes, de schouders eronder. Kost wat kost.

De zware stem van haar vader vraagt om aandacht. Het heeft Laura al verwonderd dat dit niet eerder op de middag is gebeurd. Hij heeft zich naar alle waarschijnlijk met moeite weten in te houden toen de directie van het bedrijf waar zijn zoon werkzaam is, de ene speech na de andere hield.

Pieter de Waal, zoon uit het eerste huwelijk van Eduard. Laura's stiefbroer.

‘De trotste vader wil een woord tot zijn succesvolle zoon richten! Stilte. Mensen!’ maant de man die de leiding over de bijeenkomst schijnt te hebben.

Laura trekt zich nog wat meer terug, vindt een plaatsje op een brede vensterbank, nadat ze een paar beeldjes opzij heeft geschoven. Beeldjes die niets voorstellen, of men moet over een gigantische fantasie beschikken.

Pieter heft zijn glas, kijkt welwillend in de richting van zijn vader. Naast hem staat – glorieus – zijn vrouw Irene. Beide zijn het prototype van geslaagde dertigers. Moderne mensen, die de regie van hun leven vast in handen heb-

ben. Hun drie – net niet volmaakte – kinderen, zitten naast elkaar op een bank.

Ze zijn ongetwijfeld goed opgevoed, weten hoe ze zich in een gezelschap als dit moeten gedragen. Laura zucht ongemerkt. Haar eigen neefjes en nicht: ze vindt hen hopeloos arrogant.

‘Gaat het zus?’

Laura schuift de beeldjes nog een eindje verder en klopt op de vensterbank. ‘Kom naast me zitten, Yvette. Ik heb je de hele middag nog niet gesproken. Zoals jij rondtartelt... dat heb je vast van mama!’ Yvette lacht haar gave tanden bloot. Ze is aantrekkelijk, ook al kan men haar volgens de heersende normen geen schoonheid noemen. Maar haar aangeboren charme wint het van de juiste maten, een gave huid en wat dies meer zij.

Donkerbruine ogen die ondeugend schitteren. En als er een stilte valt, fluistert ze in Laura’s oor: ‘Zoals onze Pieter zullen jij en ik nooit schitteren! Ik ben van plan mijn studie te staken en een andere kiezen... en jij, jij met je liefdadigheidswerk voegt geen parel aan de kroon der Van de Waals toe!’

‘Alweer?’ is Laura’s antwoord, legt dan een vinger tegen haar lippen.

Edo de Waal is gewend het woord te voeren. Hij heeft er ongetwijfeld een talent voor. Er wordt naar hem geluisterd, na een puntige opmerking klinkt er een kort en gemeenschappelijk lachen, men wil geen woord van de spreker missen.

De directeuren van Pieter de Waal luisteren aandachtig. Met een De Waal hebben ze een succesformule in huis gehaald. Komt bij dat Pieter weet wat hij waard is.

‘Zoon, ik ben trots op je en op een moment als dit wenste ik dat je overleden moeder je successen had mogen meemaken!’

Applaus. Laura rekt haar hals uit om de reactie van haar moeder, Joy, te zien. Yvette geeft haar een stomp. Joy de Waal glimlacht vertederd. ‘In dat geval waren wij er nooit geweest!’ Yvette steekt een puntje van haar tong uit en kijkt daarbij zo komisch, dat Laura in de lach schiet. ‘Ach, vlieg op jij. Woorden en nog eens woorden. Wat heb je daaraan, we kennen pa allebei!’

Yvette slaakt een zacht kreetje. ‘Daar heb je hem weer. Die leuke vent, die daar, is vast een collega van Pieter. Die daar...!’ Met een spits vingertje wijst ze in de richting van een groepje opgewekt sprekende mensen. Hm, ik geloof

dat ik even aan mijn toekomst ga werken!’ En weg is Yvette.

Niet lang daarna staat ze gearmd met ‘die leuke vent’. Laura blijft zitten waar ze zit, ze begrijpt haar jongere zus niet altijd. Het leven van een Yvette bestaat uit pretjes, af en toe studeren, feestjes en vakantie. Onlangs heeft haar vader de geldkraan op een haar na helemaal dicht gedraaid. Preken en dreigementen helpen niet bij Yvette.

‘Dag Laura, meisje!’

Laura schrikt op uit haar gedachten en roept verheugd: ‘Oma Dus! Ik had u niet verwacht! Wat een verrassing!’

Ze omhelst haar oma, moeder van moeders kant. Oma Dusselaar, in de wandeling door de kleinkinderen ‘oma Dus’ genoemd. De oude dame steekt haar handen uit en Laura grijpt beide in een hartelijke beweging vast. ‘Kom oma, dan gaan we ergens zitten. Die vensterbank is ongeschikt voor u!’

Gearmd lopen beiden naar een rustig hoekje, waar aan een tafel twee vrije stoelen staan. ‘Het scheelde niet veel of ik was niet gekomen. Zoals je weet had ik een afspraak bij de dokter. Ach, die man zeurde over mijn kwaaltjes... hij wil iedereen maar doorsturen voor nadere

onderzoekjes. Foto's. Bloedprikken. Goed voor zieke mensen...'

Laura zwaait een vinger langs de neus van haar oma. 'Overdrijf niet zo, oma Dus! Onze dokter zeurt nooit, doorsturen doet hij alleen als het nodig is. Ik geloof dat wij tweetjes eens een ernstig gesprek moeten hebben!' Laura beseft niet dat de liefde die ze voor haar oma voelt, van haar gezicht is af te lezen.

Oma Dus klopt met een blauw geaderde hand op een arm van Laura. 'Een ernstig gesprek? Prima, mijn idee. Ik heb wat met je te bespreken. Zonder inmenging van anderen. En nu moet je Pieter voor me opzoeken, ik heb geen zin om me tussen die mensen door te wringen. En zeg nou zelf, ik ben gekomen om die jongen te feliciteren!'

Het gezin de Waal, Edo, Joy en hun dochters, zijn onlangs teruggekeerd naar het stadje waar de eerste twee geboren en getogen zijn. Edo trouwde jong, helaas stierf zijn vrouw vlak na de geboorte van Pieter. Het kind kwam materieel niets tekort. Jammer genoeg volgden de huishoudsters elkaar snel op, waardoor Pieter niet de kans kreeg zich te hechten. De verhouding vader – zoon stelde niet veel voor.

Eenmaal in de pubertijd kreeg Pieter kuren. Zo noemde zijn vader het puberen en juist in die tijd ontmoette Edo de ouders van Joy, zijn huidige vrouw. De naam Dusselaar was in de omgeving een begrip en Edo bewonderde het doorzettingsvermogen van de fabrikant. Eenmaal bij hem thuis ontmoette hij de nog jonge Joy. Wat hem betreft was het liefde op het eerste gezicht. Vader Dusselaar juichte de groeiende vriendschap van harte toe. Het bezwaar dat er een groot leeftijdsverschil bestond, wuifde hij weg. De Waal was immers een uitstekende partij voor hun dochter? Dat ze omwille van Edo een eerdere vriendschap verbrak, was voor hem geen punt. Joy zou het in de toekomst goed hebben, zoals ze thuis gewend was. ‘Jij bent geen meisje dat tevreden zou zijn met een huis vol kinderen, een karig loon en een krappe beurs. Jij bent net als ik, een Streber!’

Zo gleed Joy het huwelijk in, werd gelijk moeder van een puberzoon. Tot ieders opluchting ontstond er tussen de jongen en zijn stiefmoeder een goede band. Zij wist hem de geborgenheid te verschaffen die hij zo nodig had en toen er al snel na de huwelijksdatum een meisje werd geboren, was Pieter enthousiast. Ook dat verbaasde heel de omgeving.

Enkele jaren na de geboorte van Laura, zag de levenslustige Yvette het levenslicht. Tot verdriet van Joy kon zij haar man geen zoon schenken. Maar Edo was gelukkig. Zijn gezin functioneerde naar behoren, de zaken gingen goed. Er was niet veel meer te wensen. Tot op de dag dat Edo na een ernstig ongeluk in een invalidenwagen terecht kwam. Veel moest hij aan anderen overlaten. Maar: Edo vocht terug, nam weer bezit van de directiekamer, leidde vergaderingen, kortom: hij had succes.

Men respecteerte hem alom. Tot op de dag van vandaag.

Zoon Pieter heeft hem in alle opzichten tevreden gesteld. Na zijn studie heeft hij in het buitenland ervaringen opgedaan en eenmaal terug in het vaderland trouwde hij met wat zijn vader 'een goede partij' noemde. Irene bleek uit hetzelfde hout als haar man gesneden te zijn. En werd dus als snel een 'echte' De Waal. Hun huwelijk werd gezegend met twee zoons en een dochter.

Over zijn eigen dochters is Edo minder tevreden. Yvette is tot twee maal toe van studierichting veranderd. Ze is een flierefluiter, die zingend door het leven gaat. Problemen kent ze

niet of nauwelijks. Vrienden? Te veel op allen bij naam te kennen.

Dat is ook bij de meer bedaarde Laura het geval. Laura woont nog bij haar ouders thuis in het fraaie herenhuis, dat onder toezicht van Monumentenzorg staat. Ooit de woning van een burgemeester.

Van oma Dusselaar heeft Laura haar liefde voor mensen meegekregen. Al van jongst af aan zet ze zich in voor vrijwilligerswerk. Zelden wordt er tevergeefs een beroep op haar gedaan. Haar ouders vinden dat van hun oudste dochter schromelijk misbruik wordt gemaakt. Na haar HAVO diploma behaald te hebben, dacht Laura er niet over om te gaan studeren. Dat wil zeggen: ze had geen behoefte aan een universitaire opleiding, maar zocht iets dat beter bij haar paste en dacht het in de verpleging gevonden te hebben.

Jammer genoeg moest Laura voortijdig afhaken, aangezien ze over een te zwakke rug bleek te beschikken. Na het horen van dit vonnis, heeft Laura maanden geleden onder een depressie. Voor niemand was ze te bereiken, tot oma Dus zich met haar ging bemoeien! Als geen ander weet oma Dus anderen te bemoedigen en te helpen met het vinden van

een nieuwe weg.

Zo komt het dat Laura in het vrijwilligers werk verzeild is geraakt, ondertussen kijkt ze uit naar passend werk en ach, ze heeft zo haar eigen dromen die ze met niemand deelt.

Tot dat oma Dus haar met een voorstel benadert.

‘Het was me het feestje wel. Je vader glom alsof hij zijn gezicht met boenwas had behandeld!’ Oma Dus laat zich in haar favoriete leunstoel zakken en kijkt met een warme glimlach haar lievelingskleinkind aan.

Laura weet, ook al is het nooit uitgesproken, dat oma Dus haar schoonzoon absoluut niet mag. ‘Ach, oma, ik ben allang blij als papa lacht. Na dat ongeluk dachten we toch allemaal dat hij voorgoed uitgeschakeld zou zijn? Nou, niets is minder waar gebleken. Sindsdien kijk ik met andere ogen naar papa. Voor mam is het ook niet gemakkelijk...’

Oma Dus, die zich zelden of nooit hatelijk uitlaat, schiet rechteop, schampert dan: ‘Nou, die moeder van jou heeft altijd gekozen voor de gemakkelijkste weg. Ze duldt geen gebreken, niet bij zichzelf, niet bij anderen.’ Na een korte aarzeling vult ze op zachte toon aan: ‘Zo